

Η ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ ΣΑΝΑΖΗ

Ραδιοφωνική έκπομπή
της 2 Μαρτίου 1969

Όμιλοϋν : Γιαννίδης - Γιαννουκάκης
Τραγούδι : ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ.

Εκπομπή Θ' (9^ε)

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τί νά σοϋ πῶ Γιάγιο μου ; Κάθε φορά πού ἔρχεται Σαρακοστή θυμᾶμαι τήν παλιά Καθαρή Δευτέρα, πού τήν περίμεναν πῶς καί πῶς οἱ Ἀθηναῖοι γιά νά φᾶνε τήν πατροπαράδοτη λαγάνα.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Νομίζω πῶς ἔχεις δίκαιο. Στήν σύγχρονη ἐποχή μας κι' αὐτό τό ἔθιμο τῶν ἀζύμων, τῆς λαγάνας δηλαδή, ἔχει ξεφτίσει ἀφοῦ βρίσκομε ὀλοχρονίς λαγάνες σ' ὄλα τά ἀρτοποιεῖα.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δέν ξέρω, ἀλλά νομίζω πῶς οἱ σημερινές λαγάνες δέν ἔχουν καμιά σχέση μέ τίς παλιές, πού ἦτανε λαχταριστές, ξεροψημένες, κρουστές καί μοσχομυρίζανε γλυκάνισο.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Νομίζω μᾶλλον ὅτι σοῦ δημιουργεῖ αὐτήν τήν ἐντύπωση, ἡ συνήθεια τῆς λαγάνας. Τίς βλέπομε κάθε μέρα καί ἔχομε πάφει νά τίς ~~ἀναπολεῖ~~ ὀνειρευώμαστε καί νά τίς λαχταρᾶμε. Καί τήν ὀμορφότερη γυναίκα, ἂν τήν βλέπης πρωί, μερημέρι καί βράδυ, θά πάφη νά σοῦ κἀνη ἐντυπωσι ἡ ὀμορφιά της.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἴσως νά ἔχης δίκαιο. Ὅμως ξέρεις τί παρατηρῶ ; Ὅτι καί σέ παλαιότερα χρόνια, ἐδῶ καί πενήντα πέντε χρόνια, στά 1914, ὁ κόσμος θυμότανε τίς ἀκόμη παλαιότερες λαγάνες, τοῦ 1890 μέ ιδιαίτερη συγκίνηση. Κι' ἔχομε ἕνα ντοκουμέντο γι' αὐτό.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ντοκουμέντο γιά τίς λαγάνες ; Τί σοῦ ντοκουμέντο εἶναι αὐτό
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τί ἄλλο παρά στίχοι τοῦ Σουρή, στίχοι γραμμένοι στά 1914 μέ τοῦς ὁποίους ἀναπολεῖ τίς παλαιότερες Σαρακοστές καί τίς παλαιότερες λαγάνες ὁ μέγας αὐτός χιουμοριστής καί χαριτολόγος. Ὅρίστα, διάβασέ τους ἂν θέλῃς.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γιά δόσε μου...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΟΥ 'ναι ή παληά Σαρακοστή, μέ τις παληές λαγάνες
πού τρώγοντας μπουκιά μπουκιά, μέ λίγο ταραμά
άδειάζαμε στήν καθησιά καί δύο νταμιζάνες
μέ τούς ξυδάτους τούς βολβούς καί κρεμμυδάκια ώμά.
ΠΟΥ 'ναι ή παληά Σαρακοστή, πού άν δέν εΐχε λουσα
ήτανε πάντα πρόσχαρη καί πολυπινακουσα ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Πρόσεξες μιά λέξι Γιάγκο ; Πολυπινακουσα... 'Εννοεΐ τήν
Καθαρή Δευτέρα πού όλοι στό τραπέζι τους έχουνε πολλά πιΐτα
πολλά πινακια, μέ τουρσιά, βολβούς, ~~μάλα~~ κάρδαμο
ρόκα, έλιές θροσμπες, ταραμά, ~~μαλά~~ χταποδάκι κρασάτο,
θαλασσινά καί τόσα άλλα νόστιμα πράγματα ;... Για διάβασε
καί παρακάτω...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΟΥ 'ναι ή παληά Σαρακοστή πού ήξερε νά περνΐ
μ'ένα κρομμυδι στουμπηχτό καί φρέσκο μαρουλάκι ;
Μας έφερναν πονόκοιλο τά σαρακοστιανά
κι'όταν φιλοσσεσ καί ναμμιά, ~~βρωσσε~~ ^{μύριζε} κρομμυδάκι ;
ΠΟΥ 'ναι ή παληά Σαρακοστή, πού 'τρωγες μέ χαρά
θάβα καί ταχινόσουπα καί λούπινα ξερά !
Στό ταβερνάκι τό φτωχό καθόσουνα - τί τρέλλα -
καί στόν χαλβΐ σου έβαζες λεμόνι καί κανέλλα
καί για νά γίνη πλούσιο, νά ποθμε, γλεντοκόπι
μέ μιá σαρδέλλα, έπαιρναν ~~μεζέ~~ μεζέ, όκτώ άνθρώποι.
Κι'ένω τραγουδι χαρωπό μέσ'τήν ταβέρνα άνέμιζε
δόσ'του καί άδειαζε ή όκΐ καί πάλι ξαναγέμιζε !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Νομίζω πώς εΐναι μιá από τίς πιό ζωντανές καί όμορφες
περιγραφές τής Σαρακοστής πού έχω διαβάσει.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Καί άν ψυχολογήσης τούς στίχους του Σουρή, νομίζω ότι ό
σατυρικός αυτός, θέλει νά πη ότι καθε έποχή, νοσταλγει τήν
παλαιότερή της έποχή σαν καλύτερη.

- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Αυτό μπορεί νά ἔχη κάποια βάσι, μά δέν εἶναι καί ἀπόλυτα σωστό. Πῶς μπορεί νά εἶναι καλύτερη μιὰ ἐποχή πού ἔβλεπες πέντε ἔξη χριστιανούς, νά κάθωνται γύρω ἀπό ἕνα ξύλινο τραπέζι καί νά πίνουν κρασί, ἔχοντας γιά μεζέ μιὰ σαρδέλλα ἀπό τήν ὁποία ^{παίρνανε} ~~φέρνανε~~ λίγη γεύσι μέ τό δάκτυλό τους πού τό φέρνανε στά χεῖλη ; Γιατί νομίζω πῶς ἔτσι πίνανε κρασί οἱ παλαιοί μπεκρηδες.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Οχι ἀκριβῶς ἔτσι. Εἶχανε καί ἄλλους μεζέδες. Πρῶτα πρῶτα στούς παλαιούς ἀθηναίους ἔρεσε πολύ ἡ ρέγγα, ἀλλά φημένη σέ μιὰ ἐφημερίδα. Ἀνάβανε μιὰ ἐφημερίδα, τρυπούσανε τήν ρέγγα μ' ἕνα πηροῦνι καί τήν φήνανε στήν φλόγα τῆς ἐφημερίδας.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Γιατί σ' ἐφημερίδα ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δέν ξέρω. Ἴσως αὐτή ἡ κάπνα πού ἔβγαλνε ἀπό τήν φλεγόμενη ἐφημερίδα νά ἔδινε κάποια μπεκρίδινη οὐσία στήν ρέγγα. "Ἐπειτα καλός μεζές γιά ρετσίνα, ἔθεωρεῖο κι' ὁ χαλβᾶς...
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Ὁ κοινός χαλβᾶς ἀπό ταχίνι, πού ὅπως λέει ὁ Σουρῆς τρωγότανε μέ λίγη κανέλλα καί μέ λεμόνι.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γιά ν' ἀκριβολογήσωμε, δέν τρωγότανε, τσιμπιότανε μᾶλλον. Τσιμπιότανε μέ τά δύο δάκτυλα πού δίνανε τήν γεύσι στό στόμα κατάλαβες ;
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Κατάλαβα. Ὅμως ἤθελα κάτι νά σέ ρωτήσω, ἐσένα πού θυμᾶσαι τήν παλαιότερη Ἀθήνα. Αὐτή ἡ μόδα τῆς κοσμικῆς ταβέρνας ἀπό πότε ~~ἔρχεται~~ ἔρχισε ; Μήν μου πῆς ὅτι σέ χρόνια παλαιότερα οἱ ταβέρνες εἶχανε τήν σημερινή κοσμικότητα.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Α ὅχι. Βέβαια, ταβέρνες μέ τήν πραγματική σημασία τῆς λέξεως, ταβέρνες πραγματικές ἦτανε κέντρα μόνο γιά ἄνδρες. Μάλιστα ἔχουν διασωθεῖ μερικά ὀνόματα ταβερνῶν ἀπό λαϊκά τραγούδια.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Μία ἀπ' αὐτές τήν ξέρω κι' ἐγώ. Τήν ταβέρνα τοῦ Τζουτζούρη. Αὐτήν δέν ἐννοεῖς ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αύτην. Τό ὄνομα τοῦ ταβερνιάρη τοῦ Τζουτζούρη, ἔχει διαω-
θει ἀπό τό γνωστότατο τραγοῦδι τοῦ Μωραϊτίνη : Στήσ Πλάνας
τίς ἀνηφοριές... θυμᾶσαι τοὺς σχετικούς στίχους :

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί βέβαια. Καί ποιός δέν τοὺς θυμᾶται ;
Καί τό σούρουπο σάν πιάνει
βγαίνουν οἱ θεοί σεργιάνι
καί τᾶ κοπανᾶν γιά γουρι
στήν ταβέρνα τοῦ Τζουτζούρη. Καί ποῦ ἦτανε αὐτή ἡ ταβέρνα
τοῦ Τζουτζούρη :

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ὅπως λέει καί τό τραγοῦδι τοῦ Μωραϊτίνη : Στήν Πλάνα, ἀλλά
μᾶλλον σέ κάποιο στενό τῆσ ὁδοῦ Ἰδριανοῦ πού ἀνηφορίζει πρὸς
τήν Ἰκρόπολι. Γι' αὐτό βγαίναν οἱ θεοί σεργιάνι... Ἀπό τήν
Ἰκρόπολι. Ὅμως τό τραγοῦδι αὐτό δέν εἶναι τόσο παλαιό.
Εἶναι πολύ μεταγενέστερο, τοῦ 1927. Τότε τραγουδοῦσανε πιό
ρομαντικά τραγοῦδια, ὅπως τό μάτια πού δέν βλέπονται γλήγορα
ξεχνοῦν...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καλά πού μου τό θυμίσες γιατί ~~τό εἶπε ξεχάσει κι ἐγώ. Εὐ-~~
τυχῶς ~~ἡ~~ ἡ φίλη μας Κλειώ Δενάρδου εἶε τό ξέρει καί ^{ἔτσι} δά μᾶς
τό τραγουδήση.

ΔΕΝΑΡΔΟΥ

(τραγοῦδι μέ πιάνο)

Σου ἴπα μή μ' ἀφήσης
Μή μακρυά μου πᾶς
ὅταν θά γυρίσης
δέν θά μ' ἀγαπᾶς.
Μοῦ ἴπες : Μή σέ μέλλει
γλήγορα θά ρ' ἰθῶ
ὁ θεός δέν θέλει
νά σ' ἀπαρνηθῶ...

Καί περνοῦν οἱ μέρες καί περνᾶ ὁ καιρός
κι' ὄλο ἐλπίζω ὁ χρόνος νά γενῆ γιατρός
γιατί αὐτό τό ξέρω κι' ὅτι κι' ἔν μου ποῦν,
μάτια πού δέν βλέπονται, γλήγορα ξεχνοῦν.

- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Είπαμε λοιπόν : τήν ταβέρνα του Τζουτζούρη. " Άλλη :
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ " Η περίφημη και ξανουστή ταβέρνα του Σιαλούμπακα κι' αὐτή στήν Πλάκα. Μάλιστα ἡ ταβέρνα τοῦ Σιαλούμπακα πού φημιζότανε γιά τό καλό της κρασί, ὑπῆρχε σχεδόν ὡς τά χρόνια μας, περίπου ὡς τόν καιρό τοῦ πολέμου στά 1940. Εἴχαμε καί τίς πολυθρόνητες " Σαράντα βαρέλες ".
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ " Ἔτσι λεγότανε αὐτή ἡ ταβέρνα : Σαράντα βαρέλες :
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Σαράντα βαρέλες. " Ἦτανε πολύ μεγάλη, εἶχε πραγματικά σαράντα βαρέλια κρασί καί βρισκότανε στήν πλατεῖα θεάτρου.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Πλατεῖα θεάτρου : Ποῦ ἦτανε αὐτή :
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δέν ἦτανε, ἀκόμα εἶναι καί λέγεται ἔτσι : Πλατεῖα θεάτρου βρῖσκεται μεταξύ τῶν ὁδῶν Σοφοκλέους καί Εὐριπίδου πρὸς τό τέρμα τους σχεδόν, στήν ὁδόν Μενάνδρου. Λέγεται πλατεῖα θεάτρου, γιατί ἐκεῖ βρισκότανε τό περίφημο θέατρον Πλούκουρα, ξύλινο ὄλο πού ἕνα βράδυ ὁ ἄνεμος τοῦ ξεκάρφωσε τήν στέγη του καί τήν μετέφερε στήν πλατεῖα Συντάγματος. Μάλιστα.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Τί λές βρε Δημήτρη : Ὁλόκληρη τήν στέγη τοῦ θεάτρου : Καί πότε ἔγινε αὐτό τό κοσμοϊστορικό γεγονός :
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἄληθινά κοσμοϊστορικό. " Ἐγινε νομίζω ἐπί ἐποχῆς " Ὀθωνος στά 1850, ἐδῶ κι' ἑκατόν εἴκοσι χρόνια.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ " Άλλες ταβέρνες :
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μιά σπουδαιότατη : Τό Μενίδι. Ταβέρνα τό Μενίδι. Βρισκότανε στήν ὁδόν Χαλκοκονδύλη, μόλις στρίψης ἀπό τήν Πατησίων δεξιά. Ἐκεῖ, σ' αὐτήν τήν ταβέρνα ἐσύχναζαν πολλοί καλλιτέχνες, ὁ γλύπτης ὁ Κώστας Φώσκολος, ὁ ζωγράφος Ἄποστολος Γεραλῆς, ὁ ἀδελφός του ὁ Λουκάς Γεραλῆς, ὁ Μαγιάσης πατέρας τοῦ σημερινοῦ ζωγράφου Μαγιάση, ὁ Παρθένης, ὁ Σπύρος Βικᾶτος καί ἄλλοι. Μάλιστα σ' αὐτήν τήν ταβέρνα, τό Μενίδι πού ἦτανε καί ἐστιατόριο μαζύ, κᾶθε χειμῶνα συνηθιζότανε κι' ἕνα ἐξαιρετικό φαγητό : Ἄγριογούρουνο μέ πράσινες ἐλιές.

- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ φαντάζομαι ότι θά ήτανε νόστιμο.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καταπληκτικό. Η Πεμπτουσία γεύσεως και ούρανισκου πανήγυρις. Όμως μέσα στις πολλές, αυτού του είδους παλαιές ταβέρνες πρέπει ν' αναφέρωμε και μία άλλη. Βρισκότανε στην Λεωφόρο 'Αλεξάνδρας, απέναντι στο γήπεδο του Παναθηναϊκού, μέσα σε ~~καταπληκτικά~~ εχτίστα οικόπεδα και άσπαρτα χωράφια. Ήτανε τό θυμάμαι, ένα παμπάλαιο και έρειπωμένο κτίριο με μία έπιγραφή : ΚΡΑΣΟΠΟΥΛΕΙΟ
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γενικά, όλα αυτά τά μαγαζιά, τά κέντρα, ήτανε ταβέρνες λαϊκές χωρίς τό χρώμα της σύγχρονης κοσμικής ταβέρνας. Έμεϊνο πού θά ένδιέφερε θά ήτανε νά μάθουν οι μεταγενέστεροι πώς δημιουργήθηκε ή σύγχρονη ταβέρνα. φαντάζομαι με την εξέλιξι.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Όχι με την εξέλιξι, αλλά μ' αίφνιδιασμό.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Αίφνιδιασμό ; Δηλαδή ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δηλαδή, βρέθηκε κάποιος πού έκαμε την αρχή. λεγότανε Λαΐνης και είχε μία μάντρα με καυσόξυλα στην αρχή της οδου 'Αγίου Μελετίου, στρίβοντας για την Κυψέλη. Αύτή είναι ή πρώτη ~~αίφνιδιαστική~~ κοσμική ταβέρνα της 'Αθήνας πού έγινε γύρω στα 1925, δηλαδή πρό σαράντα πέντε περίπου έτων.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Είχε μάντρα με καυσόξυλα. Δηλαδή αυτός ο Λαΐνης δέν είπε : Κάνω μία ταβέρνα κοσμική. Μάντρα είχε ο άνθρωπος .
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάντρα. Μά ένω συνήθως αυτές οι μάντρες πού πουλούσανε και κρασί δέν προσέφεραν για φαγητό παρά μονάχα μαρίδες τηγανιτέ κανένα συκωτάκι και μπακαλιάρo τηγανιτό, ο Λαΐνης σιέφτηκε νά κάνει πολυτελέστερα φαγητά. Μπριζόλες χοιρινές, μπόν φιλέ, σουβλάκια καθ' ός και κανένα μαγειρεμένο φαγητό. Αυτό αίφνιδιασε τούς αθηναίους. Συνέπεσε κι' ή εποχή - 1925 περίπου - πού άρχιζε και ή γυναίκα νά χειραφετηται και νά βγάινη από τό σπίτι και τό θάσμα η έγινε. 'Ο θεσμός της κοσμικής ταβέρνας είχε καθιερωθεί.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ "Ωστε πρώτος είναι ο Λαΐνης που πρέπει να τιμάται σαν επινόητής και γενάρχης της σύγχρονης ταβέρνας. Δεύτερος ; Γιατί είμαι βέβαιος ότι κάποιος θα έζηλησε την δόξα του Λαΐνη και θα τον μιμήθηκε.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Νομίζω ότι δεύτερος πρέπει να είναι κάποιος άμαξας στην όδον Λιοσίων, δηλαδή σε μία πάροδο, ένα στενό της όδοϋ Λιοσίων.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ 'Αμαξας είπες ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Αμαξας, ο μπάρμπα Γιάννης. Είχε ένα μεγάλο σταυλο σ' αυτό τό στενό και μετέβαλε τον σταυλο σε ταβέρνα. Κοσμική ταβέρνα έννοείται. Αύτός έπρωτοτύπησε στην διαφήμησι. "Ήτανε όπως σου είπα άμαξας. Κι' όταν τύχαινε να μπη στο άμαξι του κανένα ζευγάρι καλοντυμένο και περιποιημένο, ο άμαξας ο Γιάννης δεν παρέλειπε να πη : Μέ συμπαθατε, τά βράδυα που πηγαίνετε ; Και πριν άπαντήση κανείς ή πριν εκπλαγή για την άναιδέστατη έρώτησι, ο μπάρμπα Γιάννης συνιστούσε : 'Ελάτε στην ταβέρνα μου. "Εχω ταβέρνα μέ καλό φαγητό και καλό κρασί στην όδον Λιοσίων. "Έδινε και μία τυπωμένη κάρτα ο μπαρμπα Γιάννης για την πλήρη διεύθυνσι της σταυλο-ταβέρνας του.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ "Εχω όμως την γνώμη ότι ή ταβέρνα θα έδωσε και ύθησι στο τραγούδι. 'Επάνω στο κέφι που θα δημιουργούσε τό κρασί, ήτανε φυσικό ν' άρχιζε κανείς τό τραγούδι... και σιγά σιγά, έδημιουργετο ένας συναγωνισμός τραγουδιών, μία ήμιλλα να ποθμι και κάποιο τραγούδι που άρσε περισσότερο προπορευότανε και έπιανε στον κόσμο. Φυσικά αυτό δημιουργούσε και μιάν αντί-δρασι. "Άλλος λανσάριζε άλλο τραγούδι και ο άθηναϊος ξέφευγ πιά από τό κλαφιάρικο τραγούδι και την καντάδα της παληάς 'Αθήνας και έπιθυμούσε λίγη ξένη μουσική. Λίγο Παρίσι να ποθμε όπως ένα τραγούδι : Νινόν Νινέττα που θα μας πη ή κλειώ.

ΔΕΝΑΡΔΟΥ

Νινόν - όλα σιοτάδι τὰ περιβάλλει
 κι' όλα ποιμούνται στοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλη
 μέ ὄνειρα καί χάρδια καί φιλιὰ
 καί τραγουδοῦν τοῦ ἔρωτος γλυκὰ.
 Ἐγὼ μόνος γυρνῶ τὴν νύχτ' αὐτὴ
 μακριὰ ἀπὸ σέ σάν ἔρημο πουλί
 νὰ φύγωμε μαζί, ἔλα Νινόν μου
 ἢ σιοτεινιὰ αὐτὴ μᾶς προστατεύει
 ἔλα λοιπόν, προτοῦ ἢ Πούλια ἔβγη.

"Ἐλα Νινόν, ἀγάπη μου χρυσή
 ελα, θεά μου εἶσαι σύ
 ἔλα λοιπόν, στήν ἀγκαλιὰ μου πέτα
 Νινόν - Νινέττα !

'ὦϊμέ, ὦϊμ', ἔν μ' ἀρνηθῆς Νινόν
 θά σιοτωθῶ γι' αὐτόν τόν ἔρωτά σου
 Νινόν, μπροστά σου !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γιά νά συνεχίσωμε Γιάγιο τὴν κουβέντα μας, μετὰ τὴν τα-
 βέρνα τοῦ ἀμαξῆ τοῦ μπαρμπα Γιάννη, ἄνοιξε ~~πάλι~~ ἀπὸ
 ἕλλον ἀμαξῆ, πάλι σέ σταυλο μέσα μιά ταβέρνα στήν ὁδὸν Φω-
 καίῳ κοντὰ στήν πλατεία Κυριακοῦ... Καί ἡ ταβέρνα πῆρε
 ὁρόμο...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τὸ φαντάζομαι. Κάθε ἐβδομάδα θ' ἀνοίγε καί ἀπὸ μιά ταβέρνα
 σέ κάποια συνοικία.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κι' ὅμως ἡ Πλάνα δέν εἶχε ἀκόμη καθιερωθεῖ γιά ταβερνότοπος.
 Στὴν Πλάνα ἐξαπολουθοῦσαν νὰ πηγαίνουν οἱ ὀρθόδοξοι μπεκρη-
 δεσ καί ὅχι οἱ κοσμικοί, ὅπως καί στίς ταβέρνες τῆς πλατείας
 γυρρή ὅπου ἔλλοτε συχνάζανε οἱ νταῆδες καί οἱ τραμποῦχοι
 τῆς Ἀθήνας.

ΔΕΝΑΡΔΟΥ (τραγουδοί με πιάνο)

Πουλάνι ξένο
 ξενητεμένο,
 πουλί χαμένο
 ποῦ νά σταθῶ ;
 Ποῦ νά καθῆσω
 νά ξενυχτήσω
 νά μή χαθῶ ;

Βραδυάζει ἡ μέρα
 σκοτάδι παίρει
 καί δόχως ταῦρι
 ποῦ νά σταθῶ ;
 Ποῦ νά φωληάσω
 σέ ξένο δάσο
 νά μή χαθῶ !

Ἡ μέρα φεύγει
 ἡ νύχτα βιάζει
 νά, ἡσυχάζει
 καθε πουλί
 ἐγώ στενάζω
 γιά ταῦρι κράζω
 ξένο πουλί.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ὁ Βηλαρῆς ! Μεγάλος ποιητής. Σκέφου Γιάγκο ὅτι πέθανε σέ ἡλικία πενήντα ἐτῶν στά 1823 καί ἔγραψε ἐκείνη τήν ἐποχή δημοτική γλῶσσα, τέτοια καθαρή δημοτική, χωρίς ἐξωφρενισμούς. Ἐχει γράψει καί γραμματική σέ δημοτική γλῶσσα μέ τόν τίτλο : Γραμματική τῆς ρομέηκης γλῶσσας.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γλῶσσας, τό γλῶ μέ ὄμιλον. Δεν μαρδεχότανε τό φέμεγα. Μοῦ φαίνεται πῶς ἦτανε καί γιατρός.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Εἶχε σπουδάσει στήν Πάντοβα τῆς Ἰταλίας καί ἦτανε γιατρός τοῦ Βελή πασᾶ, γυιοῦ τοῦ Ἄλη Πασᾶ. Πέθανε ὅπως σοῦ εἶπα στά

1823. Δέν πρόλαβε νά ἰδῆ τήν Ἑλλάδα ἐλεύθερη.
 ἀλλά ὡς ἀποσώμι καθίκα το βηλαρῆ γὰν ἀπ' ἐχῆ καὶ στήν
 ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Μέ τόν Βηλαρῆ ὅμως φύγαμε ἀπο τό θέμα μας : τίς πρώτες ἀθηναί-
 ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ τικες ταβέρνες. Νά μιά λέξις πού ἔχει ἀποκτήσει ἐλληνική ἰθαγένεια χωρίς νά εἶναι ἐλληνικῆς προελεύσεως.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τήν ἔχομε ἐξελληνίσει ἀπό τό γαλλικό : τ α β έ ρ ν μ ά οὔτε γαλ λική λέξις δέν εἶναι. Καί οἱ φραντσέζοι τήν πή- ρανε ἀπό τήν λατινική τ α μ π έ ρ ν α πού ἐσήμαινε στήν ἀρχαία Ρώμη, καταγώγιο, κρύπτη... σπήλαιο.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Φαντάσου νά ξυπνοῦσε κανένας ἀρχαῖος Ρωμαῖος, κανένας συγκλητι- κός καί νά 'βλεπε τί ἐξέλιξε ἔχει πάρει ἡ ταβέρνα ἢ ταμπέρνα στά χρόνια μας. 'Απίθανη ἐξέλιξε κι' αὐτό ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Λαῖνη, ὅπως εἶπες.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ναί, τοῦ πρώτου κοσμικοῦ ταβερνιάρη τῆς 'Αθήνας. Μέ τήν εὐ- καιρία πού ἀναφέραμε τό ὄνομα τοῦ Λαῖνη, πρέπει νά θυμηθοῦμε κι' ἄλλον ἕναν καινοτόμο μέ τό ἴδιο ὄνομα : Λαῖνης ἢ Λαῖνος ἦτανε αὐτός ὁ δεύτερος.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ξέρω γιά ποιόν λές : Γι' αὐτόν πού εἶχε ἀνοίξει ἕνα περίφημο οὐζάδικο στήν ὁδόν Πατησίων, κοντά στήν Στοά Φέξη... Ξέρω καί ποιά καινοτομία ἔκανε αὐτός, γιατί τόν πρόλαβα. "Ἦθελε νά χαρακτηρίσῃ τό οὐζάδικο του κἄπως πιό κομψά, πιό μοντέρνα. Δέν τοῦ ἔρεσε νά τό πῆ : Ποτοπωλεῖον οὔτε οὐζάδικο. Τέξνα τό βρῖσκε σχολαστικό : Ποτοπωλεῖον... τό ἄλλο : οὐζάδικο τό εἴδανε πρόστυχο... Σκέφτηκε λοιπόν ὅτι τό ζαχαροπλαστεῖο γαλ- λικά λέγεται : Πατισσερί, τό ζυθοπωλεῖο : Μπρασσερί καί ἀπε- κάλεσε τό οὐζάδικο του : Ο ὕ ζ ε ρ ί. Τό θυμάσαι ; Πηγαίναμε κι' ἐμεῖς ἐκεῖ καμμιά φορά καί πίνουμε τά μεσημεριανά μας οὐ- ζάκια.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πῶς δέν τό θυμάσαι ; Αὐτός ὁ Λαῖνος εἶχε μάθει καί μιᾶ ἀρ- χαία ἐλληνική φιλοσοφική φράσι, ἕνα φιλοσοφικό δόγμα τοῦ 'Ηρακλείτου : Τά πάντα ρεῖ... καί τήν χρησιμοποίησε σάν διαφημιστικό σύνθημα, σάν σλόγκαν τοῦ μαγαζιοῦ του. Τά πάντα ρεῖ - στό οὐζερί...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τί ὄρατα χρόνια.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δέν βαρυέσαι Γιάγκο. Μας φαίνονται ώραϊα γιατί τίτε είμα-
στε νεώτεροι. "Όλα τά χρόνια είναι καλά. Όμως σάν μεγαλώ-
νωμε - δέν λέω γερνώμε - γιά νά μή σέ πάρη κι'έσένα τό σχέ-
διο - σάν μεγαλώνωμε Γιάγκο, τά παλαιά χρόνια μᾶς φαίνον-
ται πιό καλά...

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Καί τά παληά τραγούδια έκόμη ώραϊότερα. Νά, ή Κλειώ θά μᾶς
ειπώθη θυμίσθη ένα παλαιό κι'έλησμόνητο βάλς :

ΔΕΝΑΡΔΟΥ (Τραγουδοι μέ πιάνο) Τά μαύρα σ υ μάτια πού ρίχνουν
φλόγες δλο γεμάτες αγάπη
τήν καρδιά μου ξεσχίζουν, τήν κάνουν
κομμάτια, γλυκειά μελαχροινή.
"Ελα 'δω σιμά μου, ν'ακούσης πουλί μου
πόσο δυνατά ή καρδιά μου χτυπάει
κι'ότι λέει πάντα πρός σέ ή λαμιά μου
είναι όλα -έλήθεσε σωστά

"Ελα τρέξε σβήσε τήν φλόγα πού ανάβει
μέσ'τά σωθικά μου μέ δυό σου φιλάκια
δός καί στήν καρδιά μου έλπίδας λογάκια
ώστε τα'ρι αυτής θά γενής...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γιάγκο, ώραϊα ή συντροφιά μας καί ή κουβέντα έκόμη πιό εύ-
χάριστη, μά ή ώρα είναι άδυσώπητη...

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ "Εχεις δίκαιο. Παρασυρθήκαμε από τίς άναμνήσεις καί τά
τραγούδια. 'Ορεβουάρ λοιπόν γι' τήν προσεχή Κυριακή

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τήν Ίδια πάλι ώρα.